

דף ק.

עין משפט א.ב.ג.ד.

או"ח סימן שלו סעיף ב

ב. ג. שורשי האילן הגבוהים ג' טפחים מן הארץ אסור להשתמש בהם, אבל בפחות מזה מותר להשתמש בהם דכקרקע חשיבי^ו, ואם באים הענפים מלמעלה מג' טפחים ויורדים למטה מג' במקום שגבוהים שלשה אסורים ובמקום שאין גבוהין ג' טפחים מותרים.

ב. ד. היו הענפים גבוהים ג' טפחים וחלל תחתיהם אע"פ שמצד אחד אין חלל תחתיהם והרי הם שווין לארץ אסור אפי' על צד השווה לארץ.

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן שלו סעיף א

א. א. אין עולין באילן בשבת^ז בין לח בין יבש^ח, ואין נתלים^ט בו ואין משתמשי^י במחובר לקרקע^כ גזירה שמא יעלה ויתלוש.

א. ב. עלה באילן בשבת בשוגג מותר לרדת^ל, אבל במזיד אסור לו לרדת^מ. ואם עלה מבעוד יום מותר לו לרדת משחשיכה^נ.

ו. ו. ו"מ"א אם יש בהם פירות אפשר דאסור גזירה שמא יתלוש, וכן ירק הראוי לאכילה בפחות מג' אסור ג"כ להשתמש בו, כה"ח אות כ'.

ו. ו. וה"ה שמותר להשתמש בעיקרו של אילן למטה מג' טפחים שלא נאסרו מעולם. שם אות כ"ג.

ז. ז. מבריינתא בעירובין ק' והטעם דבאילן חמור יותר מהליכה ע"ג עשבים דבאילן יש חשש שהוא בעצמו יתלוש ובזה מודה ר"ש דאסור אבל על העשבים בסעיף ג' שם שמא יתלוש בדריסתו ובזה קי"ל כר"ש דדבר שאין מתכוון מותר. ב"י והביאו הט"ז בס"ק א'.

ח. ח. דגזרינן ביבש אטו לח.

ט. ט. ו. ואין נשענין עליו, גמ' עירובין ק' ע"א ורמב"ם פ' כ"א הלכה ו', ואם האילן עבה שאינו מתנדנד על ידי השענתו מותר. ח"א כלל י"ב אות ו', ועיין לקמן באות ל"ז.

י. י. כגון להניח עליו שום חפץ או ליטלו ממנו, או לקשור בו בהמה והכל גזירה שמא יעלה ויתלוש פירות או עליו.

כ. כ. אבל בירק מותר להשתמש ובלבד שלא יזיזו כמ"ש בס"י שי"ב סעיף ו'.

ל. ל. ואסור להשתמש במחובר היינו בגבוה מן הארץ ג' טפחים כמ"ש בסעיף ב'.

מ. מ. ואף שבירידתו משתמש באילן מ"מ התירו שגם בשיבתו שם משתמש באילן.

נ. נ. דקנסוהו להיות שם כל השבת, לבוש.

נ. נ. אפי' עלה על דעת לישראל שם גם משחשכה, כה"ח אות י'.

וי"א דדוקא שהיה דעתו לירד מבעוד יום^ט, אבל אם לא היה בדעתו לרדת מבעוד יום, לא ירד משחשיכה כיון שהיה דעתו לשבת שם באיסור.

הגה: ודוקא אדם שעלה שם אבל אם הניח שם חפץ מבעוד יום אסור ליטלו משם בשבת^ע.

הגה: כל זה באילן וכיוצא בו, אבל בקנים הרכים כירק מותר^פ להשתמש בהם אפי' שמחוברים לקרקע, דאין איסור להשתמש^צ בירק.

דף ק:

עין משפט א. אר"ח סימן שלו פעיף א
עיין לעיל דף ק. עין משפט אות ה.ו.

עין משפט ב. אר"ח סימן שלו פעיף ג

ג. ה. מותר ללכת^ק על גבי העשבים בין לחים בין יבשים כיון שאינו מתכוין לתלוש.

ס. והא"ר כתב דכן עיקר, אבל ר"ז כתב בדברי סופרים הלך אחר המיקל, ובפרט שזו דעת השו"ע כסתמא.

ע. ודוקא אדם שעושה איסור בישיבתו שם התירו אם דעתו היה לרדת משכחשיכה לדעה השניה, אבל בהניח חפץ אסור ליטלו משם גם בשם אותו מבעוד יום, ט"ז ס"ק ג'. והטעם דאסור להוריד החפץ מן האילן כתב הרא"ש משום שמא יעלה ויתלוש ולא רק מטעם שהוא משתמש במחובר בנטילתו, כה"ח אות י"ג.

פ. ובה"ח והט"ז בס"ק ד' השיגו על הרמ"א וכתבו דלא קי"ל להתיר בקנים הרכים ומ"מ בקנים שעשויים להתקשות גם ברכותם אסור. א"ר בשם הרשב"א.

צ. מ"מ צריך ליזהר כשמשתמש בירק המחובר שלא יזיזם בידיו מפני שהם מוקצה כדין מחובר, כה"ח אות י"ז.

ק. וכל הט"ז בס"ק ז' כתב דמ"מ אסור להשתמש, והא"ר באות ה' חלק על הט"ז וכתב דמותר גם להשתמש, ולפי דבריו מותר לשכב על הדשא, ולט"ז אסור. וללכת על הדשא שמותר הגם שאם יתלוש אינו מתכוון אבל אם יודע שודאי יתלוש אסור דהוי פסיק רישיה, כה"ח אות כ"ה.

ג. ו. האוכלים בגינות אסור ^ר ליטול ידיהם על העשבים שמשקים אותם, אע"פ שאינם מכוונים פסיק רישיה הוא אבל מותר להטיל בהם מי רגלים ^ש, או שאר משקין שאינם מצמיחים.

הגה: ע"כ טוב להחמיר שלא לצאת לאכול בגנות ופרדסים אם ישתמש שם במים דקשה ליזהר שלא יפלו שם מים ^ת.

עין משפט ג. או"ח סימן רמ סעיף י

י. היה לו כעס עמה אסור לשמש עמה עד שיפייסנה, ויכול לספר עמה קודם כדי שירצנה.

אה"ע סימן כה סעיף ב

ב. ג. לא יקל ראש עם אשתו, ואפי' בינו לכינה לא ינבל את פיו, שע"ז אמרו אפי' שיחה קלה עם אשתו וכו'.

ב. ד. לא יספר עמה בשעת תשמיש ולא קודם לכן, שלא יתן דעתו באחרת, אבל בעניני תשמיש מותר וכן אם היה לו כעס שצריך לרצותה, מותר.

הגה: ה. המקדש עצמו במותר לו, קדוש יאמרו לו, אף באשתו דמותר לו הכל.

ב. ו. לא יהיה אדם מצוי תמיד אצל אשתו, ואל ירבה איתה בתשמיש דדבר זה פגום מאוד ומעשה בורות. והממעט הרי זה משובח, ובלבד שלא יבטל עונה אלא מדעת אשתו, ולא יכוין להנאתו אלא כאדם הפורע חובו ולקיים מצוות פו"ר, ושיהיו לו בנים ת"ח עוסקים בתורה ומקיימי מצוות בישראל.

ר. ואם זה גינת חבירו לדעת הערוך כיון שלא ניחא ליה הוי איסור דרבנן, וי"א דהוי ג"כ איסור תורה, ובגינת עכו"ם לכו"ע האיסור מדרבנן, כה"ח אות כ"ו. ומשקה הזרעים חייב משום חורש ומשום זורע מריש מו"ק. ^ש עיין בכה"ח אות ל"א דהעלה לאסור להטיל מי רגלים על הזרעים. ויין השורף הזרעים א"צ ליזהר. ^ת ועוד טעם שמא ישליך גרעין פרי במקום שיכול להצמיח.

ב. ז. לא יבא עליה אלא^א מרצונה, ויפייסנה עד שתתרצה, ואסור לבא עליה אפי' בפני קטן, אא"כ הוא תינוק שאינו יודע לדבר.

עין משפט ד. או"ח סימן רמ סעיף א

א. א. לא יהיה האיש עם אשתו אלא בעונה האמורה בתורה וכמבואר באבן העזר בסי' ס"ו^ב.

לא יכוון אדם להנאתו אלא כאדם הפורע חובו שהוא חייב בעונתה, ולקיים מצות בוראו שיהיו לו בנים עוסקים בתורה ובמצות.

אכן אם מכוון לתיקון הולד שיצא מלובן ומזורז שזה יפה לו בששה חדשים^ג האחרונים של ההריון רשאי.

אם מתכוון לגדור עצמו בה כדי שלא יתאוה לעבירה כי רואה שיצרו מתגבר עליו^ד.

יותר טוב לדחות יצרו ולכבוש אותו.

הגה: אך גם מזה יש קיבול שכר.

א. ב. אם הוא מעורר תאותו כדי למלאות אותה זו היא עצת היצר הרע, ומן ההיתר יסיתנו אל האיסור ועל זה אמרו חז"ל המקשה עצמו לדעת יהיה בנדוי.

א. עירובין דף ק' ע"ב.

ב. וועונת ת"ח מע"ש לע"ש וע"פ סוד רק בליל שבת ישנם נשמות חדשות, ועיין בכה"ח אות י'. והיינו ת"ח הבריאם אבל החלושים אינם חייבים אלא לפי כחם.

ג. אשה לא תטבול כשאין בעלה בעיר משום חשש דיבוק רוח ואם טבלה בדיעבד תנח אצלה תינוק או סכין או כסף תחת הכרית או תשים עליה בגד בעלה, כה"ח אות י"ד. כל אשה שטבלה ופגע בה כלב ושמשה עם בעלה בניה יהיו מכושרין, אם פגעה בחמור בניה יהיו טפשיין, פגעה בעם הארץ בניה יהיו ע"ה, שם אות ט"ו.

ד. אבל בג' חדשים הראשונים קשים לאשה ולולד, ובאמצעים יפים לולד וקשים לאשה. כשאדם מתעורר בלילה משנתו או מחלום ומוצא עצמו בקשוי יזהר מאוד שלא ישמש עם אשתו כי יצאו בנים פגומים, ואם היא כבר בהריון זה ג"כ מוליד שידין ורוחין, וע"כ תיכף ומיד יעמוד על עשר אצבעותיו של ידיו ורגליו במטתו כשפניו למטה לצד הארץ וזה סגולה נפלאה להמית האבר, כה"ח אות כ"ו.

ה. היוצא מבית הכסא לא ישמש כי השד של ביהכ"ס מלווה אותו עד שיעור של חצי מיל שזה כתשע דקות, כה"ח אות כ"ז. (ודין זה רק באיש ולא באשה).